ükspäinis kiidu wäärt on — waata, ka minna ei wõinud waid olla, ma tõstsin omma heale nendega ülles, tännades ja kiites ja Jummalad armastades.

Ja minna pannin need sannad tallele ommas süddames. Sest aiast mõistan minna, mis taewas koidutähhe ja ehhawalgega meile luggeda pakkub; mõistan mis tuul põllu peal lehwitades rägib; mis lilled ja rosid orgus ja mäe peal näggusas riides pühhitsewad; mis mets omma lauljattega kiidab ja kellele keik loomad rõmu healt tõstawad. Minnu hing üllendas saggedaste keige loomussega sedda, kes taewast ja maad ja keik, mis seal ellab ja ligub on walge ette tonud. ja se armolinne loja ehhitas, puhhastas ja pühhitses ommale minnu noore süddame.

Julge Tüdruk.

Üks tüdruk, kes linnas saksu tenis, armastas wägga, mõnnikord üks hea seeme õllut jua, agga ta ei ratsind omma rahha eest osta, ja sakste õllut ta ei saanud kätte, sest se olli keldres, kuhho ta mahti ei saand minna. Mis teggi nüüd tüdruk? Ta wõttis sallaja praua takka wõtmed, läks südda õsi, kui keik ollid maggamas, kikkiwarwal keldre, enneselle õllut murretsema. Pimmedas ta ei leidnud mitte nenda pea õlle korwi ülles, kahmas

lättega senna ja tänna, ja ennäh immet! kätte wahhele juhtus inimesse pea. Tüdruk ehmatas ärra, agga ta olli tark ja julge küll et mitte ei kiljatand, kui naesterahwa wiis on igga wõeruti asja juures healt tehha; ta mõistis warsti ärra et se muud keddagi ei olnud, kui warras, kes jo pääwa aega keldre läinud, pahha teggema. Kas ta kurjateggia aknast sisse puggend, wõi olli temmal muukwõtmed, kes sedda teab; agga seal ta nurjata olli. Ma ütlen: tüdruk ei teind mitte kisja, waid ütles, wargalle möda pead kiites: „Ulst, moppa! mis sa kärnkonn järrele jooksed, kassi minnema; eks sa nää sakste toas ahju äres maggada!“ ja otsis, tunni õllekorwi leidis, wõttis paar puddelid õllut, ja läks omma teed. Kui keldrest wälja tulli, panni ta utse kinni, lükkas raud riili tahha ja ärratas sullased ülles, rotti lõksust wälja weddama. Sullased tullid, toobre puud õlal ja kirwed käes, läksid lattorni tullega keldre, warrast kinniwõtma. Ülirikesse aia pärrast toodi wang wälja. Mehhike werrises kui awaleht, pallus Jummala keele, et ta ei saaks kohto alla wiidud ja tunnistas puhhas ülles mis ta nõuks wõtnud. „Minna läksin pärrast lõunat, kui neitsid keldres olli, temma järrel ka senna, puggesin piumedasse nurka, senni kui temma wälja tulli; siis puggesin eemalle, kus ma nüüd weel ollin. Ma piddasin seltsimeestega nõu, pärrast südda ööd keldrest muukwõtmega wälja